

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja

“Kas grib man sekot, lai aizliedzas pats sevi, ņem savu krustu un seko man!” Šos vārdus Pestītājs ir adresējis visiem saviem sekotājiem, kuri patiesi vēlas viņam sekot, kas nav iespējams bez dzīves krusta brīvprātīgas pieņemšanas un nešanas bez kurnēšanas. Ko nozīmē kristietim vispirms pieņemt savu dzīves ciešanu krustu? - Vispirms to, ka viņam ir pilnīgi jāpaļaujas uz Kristus palīdzību šī krusta nešanā savā dzīves krustaceļā. Un noticēt, ka tu spēsi panest šo krustu, ka tev pietiks spēku to izdarīt līdz galam, līdz savam dzīves Golgātas kalnam, tas arī ir visgrūtākais un smagākais šķērslis, kas daudziem liek nomest šo krustu malā un dezertēt, bēgt projām, meklējot vieglākus krustus un veidus. Cilvēkam ir raksturīgi baidīties no atbildības, ko uzliek tāda apņemšanās pieņemt un samierināties ar tam nozīmēto no sava Radītāja likteni. Daudz vieglāk ir līdzjūtīgi nopūsties un pakratīt ar galvu par citu cilvēku smagajiem likteņiem un krustiem, kurus Dievs tiem ir devis. Bet palikt vienatnē ar savu krustu bieži ir neciešami smagi un nospiedoši. Tāpēc ir ļoti svarīgi ieticēt, ka tu neesi viens, bet ar tevi ir pats lielākais un stiprākais krustnesis pasaulē — Dieva Dēls, kas kļuva par cilvēku, lai mūsu vietā nestu mūsu krusta vissmagāko daļu vai divas trešdaļas no tā, bet dažreiz par arī visu krustu, kad mēs atsakāmies pat no tās vienas trešdaļas, kuru Dievs mums piedāvā nest kopā ar Kristu. Un tā mēs nekad neesam vieni atstāti vieni paši mūsu dzīves krusta nešanā, jo ar mums vienmēr iet, krīt, ceļas un atkal iet uz priekšu Jēzus — mūsu Glābējs un Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus.

Gavēņa laiks ir ļoti svētīgs laiks, lai mūs iedrošinātu pieņemt savu likteni, samierināties ar zaudējumiem, kas bieži rodas cīņā ar pasaules ļaunumu. Tas palīdz norūdīties ciešanu skolā, kurā atzīmju vietā mēs saņemam labu pieredzi un izturību nākamajos dzīves pārbaudījumos. Ciest nav viegli, dažreiz ir pat necilvēciski smagi, it sevišķi, ja tevi nepamatoti apvaino, bet tev nav nekādu iespēju sevi attaisnot. Un tad nāk palīgā Krustā sistā tēls, kas tevi uzrunā un iedrošina: “Mani arī nelietīgi apvainoja un pazemoja, apcietināja bez vainas un pat nogalināja. Arī man bija cilvēciskas bailes līdz pat asinssviedriem izdzert šo visrūgtāko biķeri. Tomēr es ļāvu notikt mana Debesu Tēva gribai, to pieņemot un izpildot. Pieņem arī tu tava Debesu Tēva gribu un to izpildi, un tu saņemsi godības kroni debesīs!” Varbūt dažreiz rodas vēlme un kārdinājums kaut ko iebilst

Pestītājam, ka viņam bija vieglāk, jo viņš taču bija Dieva Dēls un bija stiprāks par mani, vājo grēcinieku. Tad der vēlreiz vērīgāk ieskatīties Kristus ciešanu attēlā, lai tajā atklātu, cik briesmīgi sakropļota bija viņa svētā Miesa, pletņu ar svina lodēm galā sakapāta, sacirsta, pārklāta neskaitāmām rētām. Un tad, kad esi nometies uz vaiga šī krucifiksa priekšā, atdodams Pestītājam visas savas bailes, šaubas, ciešanas un upurus, kas tev ir un kas vēl būs jānes, tad sāc sajūst šo liego un maigo Kristus mīlestības pieskārienu savā sirdī, ka tu neesi viens, visu pamests un nodots, notiesāts un pazudināts, ka Jēzus ir ar tevi un palīdz tev nest savu personīgo smago krustu, ka viņš kļūst par tavu Kirēnes Sīmani tavā dzīves vissmagākajā ceļā. Viņš sūtīs arī kādu līdzjūtīgu Veroniku, kas centīsies atvieglināt tavas ciešanas un sāpes, pasniedzot tev savu lūgšanu un ticības lakatu, kas nereti ir tik ļoti svarīgs un vajadzīgs atbalsts.

Apcerot Lielajā Gavēnī Krustaceļa stacijas, mēs gūstam zināmu stiprinājumu ticībā labā uzvarai pār ļaunumu, gūstam gara spēkus nākamajām cīņām ar sātana un pasaules kārdinājumiem. Tāpēc gribētu vēlreiz aicināt draudzes locekļus aktīvi piedalīties Krustaceļa lūgšanās, sevišķi draudzes Krustaceļā sestdienās, lai izlūgtos arī mūsu draudzes locekļiem stiprinājumu ticībā, kas šajā novadā ir arvien vēl tik vāja. Tik daudz vienaldzīgo paiet garām savam dievnamam, neienākot tajā pat reizi gadā vislielākajos svētkos, kurus pavada dzeršanā un laicīgajās izklaidēs.

Mīlie draugi! Iepriecināsim cietošo Pestītāju atlikušajā gavēņa laikā ar aktīvu līdzdalību draudzes dievkalpojumos, it sevišķi Lielās nedēļas Trijās svētajās dienās, kad svinēsim mūsu atpestīšanas vissvarīgākos notikumus. Sagatavosim savas sirdis uz tuvajiem Lieldienu svētkiem caur sirsniņu grēksūdzi, nomazgājot visus grēku netīrumus savā Dieva bērnu žēlastības apģērbā. Nāksim uz svētkiem ar tīrām svētku drēbēm pie Uzvaras Ķēniņa mielasta galda svinēt viņa spīdošo uzvaru pār Nāvi, Sātanu un grēku! Nepaliksim kārtējo reizi vienaldzīgi uz Kristus aicinājumu nomirt kopā ar viņu priekš grēka un augšāmcelties kopā ar viņu mūžīgajai dzīvei, kuru Pestītājs mums nodrošināja caur savu nāvi un augšāmcelšanos! Lai katrs no mums svētīgi pārdzīvo Lielās nedēļas pestīšanas notikumus un sajūt lielu prieku svētajā Pashas naktī, ka Kristus palīdzēs arī tev uzvarēt tavā smagajā dzīves cīņā un reiz svinēt savu uzvaru, dziedot kopā ar eņģeļiem “Alleluja”. Pr. Andris

Manas pārdomas par martu

Pelnu dienas dievkalpojumu 1. martā ievadīja liega, skaista, melodiska mūzika. Tas pievērsa manu uzmanību. Sajutu, ka kaut kas liels un nozīmīgs sākas Baznīcas dzīvē. Sākās Lielais Gavēnis. Visa sv. Mise bija svinīga, kuplināta ar gavēņa dziedājumiem. Arī sprediķis bija labi pārdomāts un uzrunājošs. Esmu nolēmusi gavēņa laikā katru dienu lasīt Svētos Rakstus, gan Veco, gan Jauno Derību. Pelnu dienā esmu uzsākusi Mateja evaņģēliju. Sv. Matejs bija apustulis — bijušais muitnieks Levi, kurš uz Jēzus aicinājumu atsaucās momentā. Atstāja savu muitas darba galdu un sekoja Jēzum. Līdz ar to viņa rakstītais, arī redzētais, ir paša piedzīvots. Apustuļi bija kopā ar Jēzu katru dienu līdz viņa apcietināšanai Ģēzemanes dārzā. Sv. Matejs ir kā dzīvs liecinieks daudziem Jēzus brīnumdarbiem, kurus viņš apraksta, sniedzot mums ziņas par Kristus mācību un slimo dziedināšanu, ko darīja savā zemes dzīvē. Apustuļa un evaņģēlista sv. Mateja rakstītais ir Sv. Gara iedvesmotais Dieva Vārds.

Nesen ir aizvadīts pāvesta Franciska izsludinātais Dieva Žēlsirdības gads. Tagad gavēņa laikā Dieva Žēlsirdība atkal ir pieejama caur lūgšanām un Krusta ceļa apcerēm. “Katra, kas mani atzīs cilvēku priekšā, es atzišu sava Tēva priekšā, kurš ir debesīs”... un otrādi (Mt 10,32).

Viens no ticības apliecinājuma veidiem ir klātbūtne sv. Misē. Uz to mūs bieži mudina prāvests, atgādinot par 3. Dieva bausli: “Tev būs svēto dienu svētīt!”. Lai mums visiem šajā gavēnī izdodas vairāk pasmelties no Dieva Žēlsirdības avota to dzīvo ūdeni, kas attīra mūsu dvēseles no grēkiem!

Lasu avīzīti un priecājos par tās regulāro iznākšanu. Abas lapas ir aizpildītas ar rakstiņiem un dzeju. Vispirms lasu pēdējo lappusi, jo tajā ir visas vajadzīgās ziņas par draudzē notiekošo, arī apsveikumi, pateicības, līdzjūtības, vajadzības. Tad lasu 1. lappusē prāvesta ievadrakstu, uzrunu visai draudzei, kas citreiz papildina sprediķī nepateikto, jo visu taču nevar izklāstīt un izskaidrot visus Svēto Rakstu rindu zemtekstus. Protams, prāvestam vienmēr būtu ko pateikt vairāk par katru lasījumu, ja tikai būtu vairāk laika, bet nu jārēķinās, ka daudzi skatās pulkstenī, jo ir atkarīgi no transporta grafikiem.

Pagājuši 25 gadi, kopš mēs, bailīgās avis, varam droši nākt uz sv. Misi. Toreiz gājām uz baznīcu bailīgi, sākumā kā “izlūkos”, ko sacīs vīrs, ko darīs tuvinieki, kā reaģēs kaimiņi, darba biedri, draugi, paziņas. Tā pamazām sāku biežāk nākt uz baznīcu. Pamazām saproti, ka apkārtējiem nemaz neinteresē tava ticība un baznīcas būšana. Dzīvot ar ticību Dievam un pildīt viņa baušļus, šo pārlicību manī nostiprināja pr. Andris ar savu dziļo ticību Dievam. Katrā sv. Misē un avīzītē viņš nenogurstoši aicina ticīgos aktīvi piedalīties Euharistijā Kunga dienā un

svētkos. Tas nav par daudz prasīts un ir samērā viegli izpildāms.

Ir iznācis jau 45. avīzītes “Mūsu draudze” numurs kopš 2013. gada decembra. Katrs numurs ir ar savu interesanto saturu un atbilstošs tekošajam mēnesim. Patīk V. Kalves aktuālie dzejoļi un sirsnīgie rakstiņi. Gribas viņu atcerēties vārda un dzimšanas dienā un vēlēt labu veselību un izturību. Lasīsim mūsu draudzes avīzīti un atbalstīsim to ar saviem rakstiņiem un domu gaudiem, lai tā būtu vēl interesantāka!

Ludmila Apsīte

Mana saule, mana pasaule, Baznīca un Svētņīca mana

Ar Dieva Apredzību un Sv. Gara palīdzību cilvēks no katras bezizejas var atrast izeju. Esmu par to pārlicināta. Pēc vairākām smagām pārciestajām operācijām, pēc kājas amputācijas man kopš 2013. gada nogales pienāca tāds brīdis, ka man uz tik dārgo Dieva namu, baznīciņu, kas ir tagad uzcelta Kauguros blakus manai mājai, nav nekādu iespēju nokļūt. Taču Dieva Apredzība man palīdzēja šo lietu atrisināt un sakārtot savu dvēselīti. Esmu uzcelusi “baznīcu” uz sava galda, tajā ir viss, pēc kā ilgojas sirds. Koka lādīte ir kļuvusi par manu Dieva namu. Tajā iekšā ir viss, izņemot tabernakulu ar Vissvētāko Sakramentu. Tomēr es to sajūtu sev klātesošu un esmu ar to dvēseliski vienota vienmēr. Manā improvizētajā baznīcā ir divi altāri. Viens ir Vissvētākās Jēzus Sirds godam. Tā ir man ļoti dārga svētbilde, atvesta 1969. gadā no mana tēva tēva dzimtas mājām. Toreiz, kad no tām mājām uz kapsētu izvadīja pēdējo tās iemītnieci, otrajā rītā bija jābrauc uz Rīgu, kur jau tad dzīvoju. Pēc bērēm šī māja palika tukša. Ejot projām, es atskatījos atpakaļ un ieraudzīju pie sienas, kur bija vecmāmiņas gultiņa, Jēzus Sirds svētbildīti. Šī svētbildīte tik spēcīgi mani uzrunāja, teikdama: “Paņem, lūdzu, mani sev līdzi”. Tā kopš 1969. gada šis dārgums ir ar mani vienmēr un tagad ir “galvenais altāris” manā baznīcā. Vēlāk to māju kāds nodedzināja, bet Jēzus Sirds ir dziļi manā dvēselē. Vēl man ir Svētās Ģimenes altāris un visas citas man neizsakāmi dārgas svētlīetas, saņemtas no man mīļu garīgo tēvu rokām. Starp tām ir Kristus ciešanu simbols — krusts; ir sv. Jānis Pāvils II, kopš viņa kanonizācijas brīža; ir atceļojis krustiņš arī no Medžjugores; ir dominikāņu tēva Artūra slimnīcā dāvinātais zvaniņš; ir sv. Rožukronis, saņemts no bijušā Viļāņu prāvesta t. Antona Šķeļa rokām. Un vēl ir sv. Agatas maizīte, nākusi no Lielvārdes draudzes. Neiztrūkstošs ir svētītais ūdens ikdienas lūgšanu iesākumam. Ar mani kopā lūdzas visi tie, par kuriem es lūdzu. Tie visi man ir tuvi, mīļi un dārgi. Esmu Dievam un visiem saviem mīļajiem pateicīga ar savas sirds lūgšanām. Man ir sava baznīca uz mana galda. Tā ir mana vienīga izeja, lai es būtu baznīcā.

Valērija Kalve

Vācu okupācija

Mīļā Lielvārdes draudze!

Gribētu jums piedāvāt kādu aprakstu par tēva Jezupa Grišāna pārdzīvojumiem, kas ir publicēts grāmatā “Pa atmiņu stygom”, jo to nedrīkst aizmirst.

“Kad vācu kareivji ieradās Ciskādos, visi partizāni un arī mēs ar kanoniku izlīdām no meža. Kāds prieks, kāda laime, kad tu, cilvēks, vari droši un brīvi parādīties atklātībā. Nākošā rītā es kājām laidos uz Rēzekni. Lielceļš bija pilns ar kareivjiem. Es gāju pa grāvja malu un pa tūrumiem un redzēju, ka grāvjos un tūrumos gulēja nošautie krievu kaujinieki, viņu lielgabali un ložmetēji stāvēja savā vietā, it kā sveicinādami vāciešus.

Dzīvi palikušie sarkanarmieši meta savas vintenes krūmos un slēpās pa mežiem. Manās acīs viena krievu lidmašīna aizdegās gaisā – vācieši to bija sašāvuši, un liesmās gāzās uz zemi.

Ienācis Rēzeknē, es viegli nopūtos. Pilsēta bija pilna ar vācu kareivjiem un privātiem mūsu cilvēkiem. Visi komunisti bija aizbēguši. Vācieši ieņēma visas komunistu iestādes un lika latviešiem pārņemt savā zināšanā komunistu atstātos dokumentus. Komisāra kabinetā atrada sarakstu, kur bija sarakstītas tās personas, kuras komunisti gribēja “likvidēt”. Šajā sarakstā pirmajā “goda” vietā figurēja pr. J. Grišāns, bet, pateicoties Dieva apredzībai, viņš palika dzīvs un tagad raksta šīs ailes kā pateicību Viņam. Daži no šī saraksta tika nošauti, daži paslēpās.

Ienākuši Rēzeknē, vācieši taisīja vaļā visus komunistu “kazemātus” un čeku pagrabus. Cilvēki nāca iekšā un skatījās, kādi ir bijuši komunistu “varoņdarbi”. Gāju arī es. Visos pazemes pagrabos bija ierīkoti moku kambari. Vienā kambarī stāvēja liels koka galds, uz kura bendes bija izdarījuši “operācijas”: griezuši miesu, plēsuši nagus. Citā kamerā pie sienas bija piestiprināta koka tāfele, apslacīta ar asinīm. Pie tās “ķirurgi” bija piestiprinājuši savu upuri un izdarījuši visādus eksperimentus. Trešajā kambarī redzēju lielu katlu, kurā bija vārījuši dzīvus cilvēkus. Es nevarēju ilgi skatīties - palika slikti ap sirdi. Sievietes ģība. Čekas pagalmā vācieši uzgāja vienu bedri, kurā bija aprakti nošautie un nomocītie cilvēki. Vācieši sadzina žīdus un lika tiem ar nagiem atrakt bedri, izņemt miroņus un noguldīt turpat uz zemes. Vācieši nežēlīgi sita žīdus. Tie raudāja un lūdzās sacīdami: “Mēs neesam vainīgi”. Vācieši dusmīgi atbildēja: “Parādiēt mums kaut vienu nomocītu žīdu, un mēs jūs neaiztiksim.” Bet diemžēl starp nomocītiem nebija neviena žīda. Iznestos mocekļus salika turpat uz zemes. Cilvēki nāca un skatījās, kas par bildi! Kas par traģisku momentu, kad sieva starp mocekļiem pazina savu vīru un dēlu! Kas tur darījās, to nevar aprakstīt.

Es gāju un skatījos, un visus nomocītos pazīnu, tur bija Dr. Strūve, Dr. Gavars, Rēzeknes apriņķa

slimnīcas direktors, virsmežzinis, skolotājs R., ierēdnis S., un citi. Pavisam bija kādi 15 cilvēki. Komunistu sadisms bija gājis tik tālu, ka mocekļiem bija apgriezti daži miesas locekļi un sabāzti viņu kabatās. Dažam bija atgriezts deguns, ausis, lūpas. Manās acīs viena kundze pienāca pie mocekļa un tajā pazina savu vīru. Kundze redzēja, ka uz viņa rokām bija balti cimdi. Viņa paņēma mocekļa roku, gribēdama to tuvāk apskatīt, un redzēja, ka tie cimdi bija viņa paša roku āda. Viņš bija vārīts katlā. Vēlāk atrada vēl citas bedres, kur bija aprakti mocekļi. Starp nomocītajiem bija priesteris Lītavnieks, mans bijušais vikārs Rēzeknē. Viņš ilgāku laiku bija Daugavpils cietumā, pēc tam sadisti bija viņu nežēlīgi mocījuši un nomocītu aprakuši cietuma pagalmā. Kad atnāca vācieši, tad mocekli izraka un apglabāja kapsētā. Nošauts bija priesteris Tabore, bijušais Pustiņas (Robežnieki) prāvests, Krāslavas pensionētais priesteris Paškevičs, priesteris Strods, pr. Bekers. Daži bija aizvesti uz Sibīriju, pr. Mendriks, pr. Pūdņiks – tur viņi izbeidza savu mocekļa dzīvi. Dažas ievērojamas personas pazuda bez vēsts. Vēlāk tika zināms, ka daudzi miruši vagonos, kad 14. jūnijā viņus arestēja un ieslodzītus lopu vagonos aizveda uz Sibīriju. Daži miruši Sibīrijā. Par pārējiem pazudušajiem dabūsim zināt tikai citā pasaulē.

Tā izbeidzās “slavenā” komunistu valdīšana Latvijā”.

Jā, izbeidzās uz laiku viena okupācija, tad sākās cita, pēc kuras atjaunojās komunistu ilgais okupācijas režīms, kas iznīcināja neskaitāmu tūkstošu cilvēku dzīvības. Neviena okupācija nekad nav bijusi labāka, jo visas nesa tikai nāvi un iznīcību vienai vai otrai tautai un tautībai.

Sirsnīgs paldies dārgajam garīgajam tēvam J. Grišānam MIC par visu redzēto, pārdzīvoto un “Pa atmiņu stygom” uzrakstīto. Lai ir slavēts Jēzus Kristus! Mūžīgo mieru dāvā viņiem, visiem mocekļiem, Debess Tēva Valstībā!

Uzrakstīja V. Kalve, tulkojums no latgaļu valodas.

+++~~~~~+++~~~~~+++~~~~~+++~~~~~+++~~~~~+++~~~~~+++~~~~~+++

19.02.2017. apritēja 10 gadi, kopš mūžībā aizceļoja mariāņu tēva Viktora Pentjuša skaistā un žēlsirdīgā dvēselīte. Viņa mirstīgās atliekas atdusas Viļānu baznīcas dārzā blakus citu mariāņu tēvu kapavietām. Piedāvājam vienu no viņa lūgšanām, kas atrodama brošūrīnā “Krustā pienaglotais Pestītājs”.

“Es pateicos Tev par to, ka Tu, pacelts krustā, visus pievelc pie sevis. Tiem, kas uz Tevi tic, Tu rādi savas pestīšanas zīmi, Tu rādi savu mīlestību.

Pievelc pie sevis arī manu nabaga dvēseli. Dod man savu žēlastību, lai es Tavai pestīšanas zīmei vienmēr izrādītu visdziļāko cieņu. Lai Tavš Svētais Krusts vienmēr man būtu Tavas nepārtrauktās svētības avots un stiprinājums pret visiem maniem dvēseles ienaidniekiem. Amen.”

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes draudzē Lielajā gavēnī

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana un adorācija;
10:40 – “Rūgtās asaras” dziedājums; **11:00** – Sv. Mise.

Darbdienās:

Pirmdienās: sv. Mise pl. **9:00**.
Otrdienās, trešdienās,
ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās: sv. Mise pl. **18:00**.

Krustaceļš: trešdienās, piektdienās un sestdienās (draudzes Krusta ceļš) pl. **17:00** pirms sv. Mises.

6.04. — mēneša pirmā ceturtdiena: sv. Mise pl. **18:00** par visiem dzīvajiem draudzes locekļiem.

Pēc sv. Mises - Svētā stunda.

7.04. — mēneša pirmās piektdienas dievkalpojums Jēzus Sirds godam pēc sv. Mises pl. **18:00**.

Lielās nedēļas dievkalpojumu kārtība

9.04. – Kunga ciešanu jeb Palmu/pūpolu svētdienā
pl. **11:00** — sv. Mise ar palmu/
pūpolu svētīšanu un procesiju.

*Ziedojumi Rīgas Garīgā semināra
uzturēšanai!!!*

13.04. – Lielajā Ceturtdienā:

pl. **18:00** - Kunga Pēdējo vakariņu sv. Mise ar kāju mazgāšanas ritu.

14.04. – Lielajā Piektdienā

(jāievēro **STINGRAIS** gavēnis!):

pl. **13:00** - Krustaceļš,

pl. **15:00** — Kunga
ciešanu dievkalpojums.

15.04. – Lielajā Sestdienā:

pl. **11:00** - Sāpju Mātes stunda.

16.04. – Kunga Augšāmcelšanās
Lieldienu svētdienā:

pl. **0:00** – Lieldienu Vigīlija svētajā naktī
(galvenais Lieldienu dievkalpojums!):

uguns un ūdens un Lieldienu maltītes pasvētīšana; Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana un adorācija līdz rītam.

pl. **7:00** – Lieldienu Rīta slavas dziesmas - *Laudes*;

pl. **8:00** – Kristus Augšāmcelšanās svētku procesija un Kunga Augšāmcelšanās svētdienas **Dienas mise** ar Lieldienu maltītes pasvētīšanu.

17.04. – Otrajās Lieldienās:

Lielvārdē dievkalpojums nenotiks, jo būs sv. Mises:

pl. **12:00** – Jumpravā;

pl. **15:00** – Madlienas pansionātā.

23.04. – Dieva Žēlsirdības svētki (Baltā svētdiena)

Uzmanību!

*Aicinām jaunus, muzikālus dziedātājus, sevišķi
puišus, vīrus, nākt dziedāt draudzes kori!!!
Zēni un jaunekļi tiek mīļi aicināti kalpot pie altāra kā
ministranti mūsu baznīcā!!!*

Sirsnīgi sveicam dzimšanas dienā:

Regīnu Bleideli (01.04.); Anitu Ozolu (02.04.); Mariju Pizāni (02.04.); Paulīni Miglu (07.04.); Anastasiju Skangali (12.04.); Ilzi Sniedziņu 35 gadu jubilejā (15.04.); Veroniku Kudeiko (16.04.); Tatjanu Sļadzu (25.04.) un citus!!!

Mana vissirsnīgākā pateicība “Margrietiņas” abu pulciņu dalībniecēm, kuras ir uzņēmušās un lūdzas par savu draudzes ganu, kā arī visiem labas gribas ticīgajiem, kuri mani atbalsta ar savām dedzīgām lūgšanām, darbiem, ziedojumiem un palīdz izturēt visus dzīves pārbaudījumus un vissmagākos posmus manā kalpošanā. Es arī katru dienu par jums visiem lūdzu un pateicos par Jūsu mīlestību un līdzdarbošanos draudzes dzīvē Dieva godam. Lai Kristus ir Jūsu vislielākais iepriecinājums un atalgojums! Jūsu necienīgais gans pr. Andris

Dieva žēlsirdībai lūgšanās novēlam mirušos:

Lidiju Lagucku (13.03.); Janīnu Bariskeviču (20.03.);

pr. Marianu Daļeckī (pr. Andra Solima onkuli) (27.05.1937.-26.02.2017.).

Viņu apglabāja Piedrujas baznīcas dārzā 2.03. Vairāk var izlasīt: www.lielvardnieki.lv

Klausieties un atbalstiet katoļu **Radio Marija Latvija** FM frekvencēs 97,3 vai internetā: www.rml.lv

Aicinām ziedot Baznīcas remontdarbiem!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reg. Nr. 90001080360

SEB Banka Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

„Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims

(mob.t.:29855768,

e-pasts: asolims@inbox.lv); www.lielvardnieki.lv